מיחזור שמאטס

זה שבהעולם הזה עוד לא מצלמים בצבע. זה נורא ויכול להיות שכבר מחר בבוקר אני אדבר עם העורך על העניין הזה. בינתיים, עד שהדברים יסודרו, אני אתאר לכם מה אתם רואים בצילום שלפניכם.

ובכן, אתם רואים מיסגרת־עץ ישנה ואתם רואים בתוכה פספרטו מקרטון בצבע לבן. אחר־כך אתם רואים חתיכת־בד במשבצות כחול־לבן ועליה מונח אגרטל פרחים, שאגב, עשוי מחתיכת־לבד בצבע כחול חזק. מעל הפרחים יש חתיכת־בד קטנה בצבע לבן מנוקדת בצהוב ומעליה עוד פס־בד כחול שהוא מיסגרת החלון. מעל זה יש חתיכת־בד לבנה המסמלת את החלון עצמו ועליה רקומים כמה קווים אלכסוניים, המסמלים את טיפות הגשם. הווילונות עשויים משתי חתיכות־בד קטנות, גם הן בכחול־לבן.

הפרחים באגרטל הם רקומים, אבל לעצלנים במיוחד יש אישור לקנות בגלנטריה פרחים קטנטנים, כאלה שמדביקים לחזיות.

זהו. בצבעים זה פיצוץ אטומי. גם ניצול שאריות, גם עבודת־יד, גם יצירתיות וגם גאווה לאומית.

כבר אמרתי שאני לא אשמה שבהעולם הזה אין צבע?

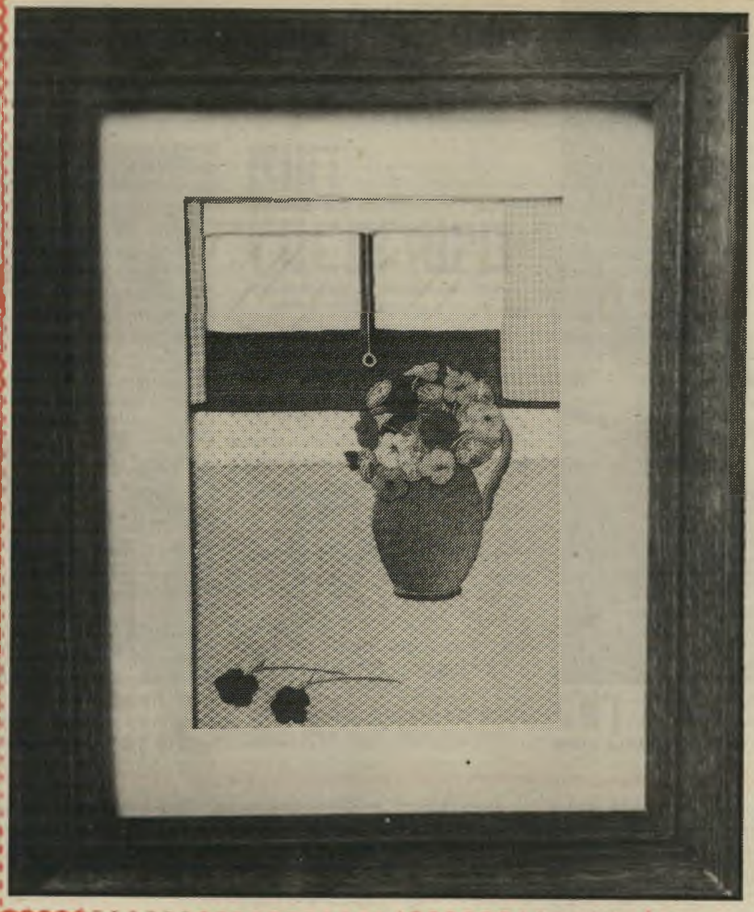

לברוח כבר?

לא הייתי בפסטיבל־עכו. חברה שלי, לעומת זאת, כן היתה. עד כאן הכל בסדר. הבעיה היא שאוהבי התיאטרון (כמו הטיבעונים, הדתיים) הם מיסיונרים מטבע בריאתם. זה שהחברה שלי ראתה עשר הצגות, זה לא הספיק לה. כדי להשלים את הנאתה, היא היתה צריכה לבוא אליי ולהסביר לי כמה אני מפסידה בחיים, כמה השחקן ההוא נהדר, השחקנית ההיא פלופ, הבימוי של ההצגה השלישית שהיא ראתה עולה לאין־שיעור על הבימוי של ההצגה השניה, וכך הלאה.

כשראתה חברתי שאני לא משתתפת איתה בשמחות ובהשמצות, היא הבינה שפשוט חסר לי חומר־רקע על ההצגות שהוצגו בפסטיבל־עכו. אז היא פשוט התיישבה וסיפרה לי, באריכות, תוכנן של חמש־שש הצגות. היא ציינה שמות ההצגות, שמות השחקנים והבימאים, אבל מה־גודש אני לא זוכרת אף שם.

מה שאני כן זוכרת מהתיאור שלה הוא שבה־צגה אחת היו יהודים רעים מול ערבים טובים. בהצגה אחרת היו יהודים איומים מול ערבים נחמדים. בשלישית היו יהודים אכזריים מאוד מול ערבים עשוקים מאוד, ובאחרת היו חיילים מיפלצתיים ממש (מכוחותינו, כמובן) מול חקל־אים ערבים רוחשי רק־טוב. היו עוד שתי הצגות באותו סיגנון.

פיתאום התמלאתי שימחה עצומה וגאווה גדו־לה על שבגאוניותי סירבתי לנסוע לעכו לראות תיאטרון. בחלחלה חשבתי על האפשרות שהייתי רואה את כל ההצגות האלה, משתכנעת מהן, והיום, במקום לשבת כאן בדירתי בתל־אביב, הייתי אורזת מיזוודה ובורחת מהארץ כל עוד רוחי בי, לא יודעת לאן.

שיעור באנגלית

לפני שנה הוציאה הזמרת סוזי מילר תקליט שהתכוון לתת שיעורים ראשונים באנגלית ל־ילדים קטנים. השתמשתי בבני הצעיר, שאינו יודע אנגלית, כשפון־נסיונות והנסיון לא עלה יפה. הילד השתעמם מהקטעים בשפה הבלתי־מובנת לו ונעלם מהחדר תוך דקות.

בימים אלה יצא לאור תקליט שני של סוזי מילר, בשיתוף המחנכת אביבה שלמן. הפעם ה־תקליט מיועד לילדים שכבר למדו אנגלית והם צריכים רק לשפשף את השפה, ללמוד היגוי נכון (אמריקאי?), ללמוד מילה חדשה פה ושם ומיבנה משפט נכון בשפה. הפעם שימש בני הבכור.

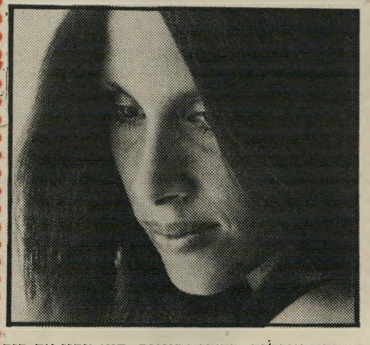

שמבין אנגלית, כשפון־נסיונות. הוא מבין את רוב הדברים, וכאשר פה ושם אינו מבין מילה, הוא שואל ולומד. בגלל המנגינות הקליטות, אחרי כמה פעמים של שמיעת התקליט הוא שר את המילים האנגליות בעצמו. נראה לי שהתקליט הזה, הבה נטייל בארץ עם סוזי מילר, ימלא את הציפיות ממנו. מחיר: 7900 שקל.

ילדות

נערת־החלומות מאת שולמית לפיד, ציורים שמואל בונים, הוצאת כתר. מה שנקרא ספר־ילדים, אבל מהסוג שההורים לא יכולים להפסיק לקרוא אותו והילדים צריכים לחכות לתורם. סיפור על ילדים בעיר תל־אביב. מסתבר שגם ללא דשאים, יערות, נחלי־מים, הרי־הגלבוע מ־מול וסוסים שועטים בערבות, יש ילדות. ילדות סוערת, חיי־חברה סואנים, פעילויות תלמידים, אהבות ראשונות, מריבות־שכנים, תיקוות וד־לומות.

בדיוק כשגמרתי לקרוא את הספר פגשתי באשה שמיקצועה סיפרות וביקורת־ספרים, והיא אמרה לי שגם היא גמרה את הספר באותו היום. מה תכתבי עליו? שאלתי אותה. „שזה ספר שי־געון, ושכל הורה נבון יילך לקנות אותו לעצמו ולילדיו!"

אם היא יכולה להרשות לעצמה להתבטא כך בפשטות, גם אני יכולה.

פעולת תגמול

אחרי החג התרוקן המקרר שלי באופן מוחלט, וכמו כל עם ישראל הלכתי לחנות כדי לקנות קצת ירקות נושאי־ויטמינים למישפחתי הזלל־נית. חשבתי על דברים פשוטים, כמו עגבניות ומלפפונים, קישואים ותפוחי־אדמה, מה שנקרא ירקות־העונה, פשוט מתוך התחשבות בכלכלה הדפוקה של מדינת־ישראל. אני כל הזמן בן־אדם בסדר ולא קונה שחיתויות.

רק שהפעם, בעומדי מול ארגזי הירקות וה־פירות, שמעליהם מצויינים המחירים, הרגשתי שאלה מהכלכלה הכניסו לי שטוזה אמיתית. זה שאני מתחשבת בהם, לא מזיז להם כלום. עגב־ניות — 3400 שקל, מלפפונים — 3000 שקל; קישואים — 3000 שקל. אפילו בשביל בן־אדם חזק כמוני זה הלם ועלבון. מייד החלטתי שאם הם עושים לי את זה, גם אני אעשה להם. חדורת ריגשי־נקמה קניתי מייד קילו מנגו, קילו קיווי, וקילו פיטריות שמפניון. שיתפוצצו! אם הם סומכים עליי שאני אוריד את רמת־החיים בארץ, אז יש להם בעיה מעניינת.

באתי הביתה עם הכבודה היקרה הזאת. ירדנו על המנגו וחיסלנו אותו במחי פה נוטף מיץ. עכשיו הגיע תור הקיווי, שלא היה לי מושג מה עושים איתו ואיך אוכלים אותו. את הבעיה פתר טלפון למועצת־הפירות, השולחת לאזרחים מת־כונים על כל ירק ופרי שאפשר להשיג בחנו־יותינו.

הנה סלט קיווי מצויין:

4 פירות קיווי קלופים וחתוכים
200 גרם שמפיניון חתוכים לפלחים
1 גביע שמנת חמוצה
כף שמיר קצוץ
לערבב הכל ולזלול עם לחם בחמאה.

והנה מוס קיווי

3 קיווי מקולפים ומרוסקים במעבד־מזון
שמנת מתוקה מוקצפת עם 2 כפות סוכר ושקית סוכר־וניל
לערבב את שני הדברים בקלות, להכניס ל־תוך כוסות ולקרר.

הנה. אם בא לכם לדפוק את הממשלה, זה מה שתעשו.

פינת בן־יהודה

הנה היתה לכם חופשה קצרה מהמדור הזה. עשיתם חיים משגעים ודיברתם עברית עילגת. עכשיו בחזרה ללימודים.

איך תגידו למשל רוטציה? מעכשיו אתם תגידו חזורין!

למשל: שימעון פרס ויצחק שמיר משמשים לחזורין בתפקיד ראש־הממשלה.

מה לעשות, לעובדות אני לא אחראית.

ועוד משהו. איך תגידו סימולציה? מעכשיו תגידו הדמיה!

אגב, עוד לא המציאו מילה עברית לאינפלצ־יה. אולי חושבים שלא כדאי להמציא מילה בשביל משהו שאו־טו־טו נעלם.

בקשה אישית

אני מבקשת מכל מכריי, חבריי, ידידיי ומוקיריי־זיכרי לא להזמין אותי למסיבות של ערב־שבת, לפחות בחודשיים הבאים.

מה שהחברים הקרובים שלי חושבים על יעל דיין, על סיפרה, על הצוואה ועל קמצנותו של אביה — אני כבר יודעת. מה שאנשים זרים לי, שאותם אני פוגשת במסיבות האלה, חושבים על אותו עניין — לא מעניין אותי.

אז עד שיוחלף נושא שיחות־הסלון, אני בבית, רואה סרטים בטלוויזיה ומרגישה מצויין.

תודה על תשומת־הלב.